

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

- G. mając na uwadze, że w dniu 18 listopada 2009 r. Sąd Najwyższy Brazylii wydał zgodę na ekstradycję Cesare Battistiego i upoważnił urzędującego prezydenta Federacyjnej Republiki Brazylii do wydania więźnia Włochom zgodnie z postanowieniami traktatu ekstradycyjnego między Włochami a Brazylią,
- H. mając na uwadze, że dnia 31 grudnia 2010 r. ówczesny prezydent postanowił odmówić ekstradycji Cesare Battistiego,
- I. mając na uwadze, że włoski rząd odwołał się od tej decyzji przed Sądem Najwyższym Brazylii,
- J. mając na uwadze, że prawnicy Cesare Battistiego złożyli do tego samego sądu formalny wniosek o jego natychmiastowe zwolnienie,
- K. mając na uwadze, że dnia 6 stycznia 2011 r. prezes Sądu Najwyższego Brazylii odmówił natychmiastowego zwolnienia Cesare Battistiego i oficjalnie wznowił sprawę, która zostanie rozpatrzona w lutym, kiedy sąd wznowi pracę,
1. przyznaje, że poszanowanie legalności i niezawisłości sądownictwa, w tym sprawiedliwe traktowanie osób skazanych, stanowi jedną z podstawowych wartości UE i jej państw członkowskich, a także Brazylii;
 2. wskazuje, że partnerstwo między UE i Federacyjną Republiką Brazylii opiera się na wzajemnym zrozumieniu, że obie strony stoją na straży praworządności i praw podstawowych, w tym prawa do obrony i prawa do uczciwego i sprawiedliwego procesu;
 3. wyraża przekonanie, że w świetle tych rozważań właściwe organy brazylijskie skorzystają ze swego prawa – oraz wypełnią swój obowiązek – i rozpatrzą nowy wniosek rządu włoskiego w sprawie rewizji decyzji o ekstradycji Cesare Battistiego, a także zbadają możliwości zapewnienia prawidłowej interpretacji dwustronnego traktatu ekstradycyjnego;
 4. wzywa Europejską Służbę Działań Zewnętrznych do prowadzenia dialogu politycznego z Brazylią oraz do zadbania o to, by każda decyzja, która zostanie podjęta, była w pełni zgodna z podstawowymi zasadami UE i przyczyniała się do dobrych stosunków z państwami członkowskimi;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej Komisji Europejskiej/ wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządowi i parlamentom państw członkowskich, rządowi Brazylii, prezydentowi Federacyjnej Republiki Brazylii, przewodniczącemu Kongresu Brazylii oraz przewodniczącemu Delegacji ds. stosunków z państwami Mercosuru.

Iran, zwłaszcza przypadek Nasrin Sotudeh

P7_TA(2011)0028

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie Iranu – sytuacja Nasrin Sotoudeh

(2012/C 136 E/18)

Parlament Europejski,

— uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Iranu, zwłaszcza rezolucje dotyczące praw człowieka, a w szczególności rezolucje przyjęte w dniach 10 lutego 2010 r. ⁽¹⁾ i 8 września 2010 r. ⁽²⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 341 E z 16.12.2010, s. 9.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0310.

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

- uwzględniając oświadczenie Wysokiej Komisarz Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka Navanethem Pillay z dnia 23 listopada 2010 r., w którym wyraziła zaniepokojenie sprawą Nasrin Sotoudeh i stwierdziła, że jest ona częścią o wiele szerszego problemu i że sytuacja obrońców praw człowieka w Iranie staje się coraz trudniejsza,
- uwzględniając deklarację Narodów Zjednoczonych o obrońcach praw człowieka przyjętą w drodze konsensusu przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w 1998 r., która stanowi, że państwa „podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ochrony [obrońcom praw człowieka] przez właściwe organy przed wszelką przemocą, groźbami, odwetem, dyskryminacją faktyczną lub prawną, naciskami lub wszelkimi innymi arbitralnymi działaniami” będącymi konsekwencją ich uprawnionych działań na rzecz propagowania praw człowieka,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych, Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych oraz Konwencję o prawach dziecka, których Iran jest stroną,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 21 grudnia 2010 r. w sprawie sytuacji w dziedzinie praw człowieka w Islamskiej Republice Iranu,
- uwzględniając art. 122 ust. 5 Regulaminu PE,
- A. mając na uwadze, że Nasrin Sotoudeh, znana irańska prawniczka zajmująca się prawami człowieka, została skazana na 11 lat więzienia pod zarzutem „działania na szkodę bezpieczeństwa narodowego”, „przynależności do Centrum Obrońców Praw Człowieka”, „braku hidżabu (islamskiej chusty) w czasie nagranego na wideo przesłania” oraz „wymierzonej w reżim propagandy”; mając na uwadze, że Sotoudeh zakazano też wykonywania zawodu i podróżowania przez 20 lat po odbyciu kary,
- B. mając na uwadze, że Nasrin Sotoudeh, matkę dwójki dzieci, aresztowano dnia 4 września 2010 r., przetrzymywano przez długi czas w odosobnieniu, podobno torturowano oraz pozbawiono kontaktu z rodziną i adwokatem, a także mając na uwadze, że otarła się ona o śmierć wskutek strajku głodowego podjętego na znak protestu przeciwko warunkom przetrzymywania i naruszeniu zasady rzetelnego procesu sądowego,
- C. mając na uwadze, że dnia 15 stycznia 2011 r. policja wezwała męża Sotoudeh Reżę Khandana, zatrzymała przez noc i uwolniła dopiero po poręczeniu przez osobę trzecią i że wniesiono przeciwko niemu oskarżenie z powodu reprezentowania żony,
- D. mając na uwadze, że Nasrin Sotoudeh reprezentuje obywatelkę holenderską Zahre Bahrami, którą aresztowano po protestach podczas święta Aszury dnia 27 grudnia 2009 r. i skazano niedawno na karę śmierci,
- E. mając na uwadze, że wyrok na Nasrin Sotoudeh jest jednym z wielu regularnych ataków na adwokatów i działaczy zajmujących się prawami człowieka w Iranie, jak m.in. skazanie dnia 7 stycznia 2011 r. współzałożycielki komisji reporterów zajmujących się prawami człowieka i znanej działaczki Sziwy Nazarahari na 4 lata więzienia i 74 bity oraz skazanie dnia 30 października 2010 r. znanego adwokata Mohammada Seifzadeha na 9 lat więzienia i 10 lat pozbawienia prawa do wykonywania zawodu; mając na uwadze, że adwokat zajmujący się prawami człowieka Mohammad Oliyafar odbywa karę roku pozbawienia wolności za reprezentowanie swoich klientów; mając na uwadze, że sprawy sądowe grożą też innym obrońcom praw człowieka w Iranie, jak na przykład Mohammadowi Aliemu Dadkhanowi, Abdolfattahowi Soltanienemu i Houtanowi Kianowi,
- F. mając na uwadze, że ponad rok po demonstracjach w czasie święta Aszury w grudniu 2009 r. setki aresztowanych wówczas obywateli Iranu nadal przebywają w więzieniach, a władze dokonywały w ciągu roku kolejnych aresztowań, szczególnie przy okazji Dnia Studentów 7 grudnia 2010 r., ponadto mając na uwadze, że zgodnie z raportami Amnesty International zatrzymanych jest nadal ponad 70 studentów,
- G. mając na uwadze, że dziennikarze i blogerzy są nadal celem ataków, obecnie w więzieniach przebywa podobno ponad 30 dziennikarzy i że nawet uznani przedstawiciele irańskiej kultury są pozbawiani swobody wypowiedzi, jak reżyser Jafar Panahi, który w grudniu 2010 r. otrzymał zakaz kręcenia filmów przez 20 lat, a ponadto został skazany na 6 lat więzienia,

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

- H. mając na uwadze, że w Iranie nadal powszechnie jest zmuszanie do przyznania się do winy, torturowanie więźniów i znęcanie się nad nimi, pozbawianie ich snu, przetrzymywanie w celi izolacyjnej, więzienie w tajnych ośrodkach, traktowanie w okrutny, nieludzki i poniżający sposób, stosowanie przemocy fizycznej, w tym seksualnej, a także bezkarność funkcjonariuszy państwowych, co budzi poważne wątpliwości co do uczciwości i przejrzystości postępowań sądowych w tym kraju,
- I. mając na uwadze, że zamiast dochodzenia w sprawie egzekucji pozasądowych pogrążeń w żalobie krewni zabitych osób mogą doczekać się aresztowania, jak miało to miejsce w przypadku Mahdiego Ramazaniego, który został zatrzymany przy grobie swojego syna w grudniu 2010 r. i dla którego ustanowiono wygórowane, niemożliwe do spełnienia warunki poręczenia majątkowego,
- J. mając na uwadze, że Iran zobowiązał się wobec społeczności międzynarodowej do przestrzegania Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych,
1. wzywa rząd Islamskiej Republiki Iranu do natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia Nasrin Sotoudeh, a także wszystkich pozostałych więźniów sumienia i uważa, że wyrok wydany na Nasrin Sotoudeh jest natury politycznej i ma na celu uniemożliwienie działalności jednej z najważniejszych irańskich obrończyni praw człowieka;
 2. zdecydowanie potępia nadzwyczaj surowy wyrok na Nasrin Sotoudeh i zastraszanie jej męża oraz wyraża uznanie dla działaczki za jej odwagę i zaangażowanie;
 3. wzywa Islamską Republikę Iranu, by dostosowała się do standardów określonych w podstawowych zasadach ONZ dotyczących roli adwokatów, które stanowią, że adwokatom należy umożliwić wykonywanie obowiązków „bez zastraszania, utrudniania pracy, prześladowania lub niewłaściwego ingerowania”, i uznaje, że adwokaci mają prawo do swobody wypowiedzi, w tym również „prawo do uczestnictwa w publicznych dyskusjach poświęconych sprawom dotyczącym prawa, organizacji wymiaru sprawiedliwości oraz propagowania i ochrony praw człowieka”;
 4. głęboko ubolewa z powodu braku uczciwości i przejrzystości procesów sądowych w Iranie oraz wzywa władze irańskie do zapewnienia uczciwych procesów w prawie i w praktyce; apeluje do zwierzchnika irańskiego wymiaru sprawiedliwości ajatollaha Sadegha Amoli Larijaniego o powołanie niezależnej komisji, która zbada sprawę prześladowania adwokatów zajmujących się prawami człowieka i o pociągnięcie do odpowiedzialności wszystkich urzędników, którzy są zamieszani w nielegalne działania;
 5. wzywa władze do zwalczania bezkarności osób należących do służb bezpieczeństwa, które łamią prawa człowieka; ponawia apel o przeprowadzenie niezależnego dochodzenia w sprawie zarzutów o egzekucje pozasądowe, do których doszło od czasu dyskusyjnych wyborów prezydenckich w czerwcu 2009 r., i o osądzenie domniemych sprawców;
 6. wzywa rząd Iranu do pełnej współpracy ze wszystkimi międzynarodowymi podmiotami praw człowieka, do dalszego pogłębiania współpracy z ONZ w dziedzinie praw człowieka i reformy wymiaru sprawiedliwości, a także do pełnego wdrożenia zaleceń określonych w powszechnym okresowym przeglądzie praw człowieka;
 7. wzywa do ponownego przyznania mandatu specjalnemu sprawozdawcy ONZ w celu zbadania przypadków naruszania praw człowieka oraz w celu sprzyjania pociągnięciu do odpowiedzialności osób winnych łamania praw człowieka w Iranie;
 8. wzywa władze irańskie, by umożliwiły Czerwonemu Krzyżowi dostęp do wszystkich więźniów oraz by zezwoliły międzynarodowym organizacjom broniącym praw człowieka na monitorowanie sytuacji w kraju;
 9. wzywa władze irańskie do rewizji wyroku wydanego na Zahrę Bahrami, do zapewnienia jej zgodnie z międzynarodowymi standardami uczciwego procesu i dostępu do organów holenderskich z uwagi na jej holenderskie obywatelstwo;
 10. apeluje do Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych o opracowanie dodatkowych środków w ramach europejskiego instrumentu na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie, aby czynnie chronić irańskich obrońców praw człowieka, a także zachęca państwa członkowskie i władze lokalne do wspierania takich inicjatyw, jak europejski program miast schronienia i międzynarodowe miasta dla uchodźców;

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

11. wzywa do rozszerzenia istniejącej listy osób i organizacji objętych zakazem wjazdu na terytorium UE i nakazem zamrożenia aktywów o irańskich urzędników odpowiedzialnych za łamanie praw człowieka, represje i ograniczanie wolności w Iranie;
 12. apeluje do przedstawicieli UE i wiceprzewodniczącej Komisji/ wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych o ponowne zaangażowanie się w rozmowy z Islamską Republiką Iranu na temat praw człowieka;
 13. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej Komisji/ wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządów i parlamentom państw członkowskich, sekretarzowi generalnemu ONZ, Radzie Praw Człowieka ONZ, prezesowi irańskiego Sądu Najwyższego oraz rządowi i parlamentowi Islamskiej Republiki Iranu.
-